

PARASZTOKHOZ MEGYEK.

(Mészáros József barátomnak, szeretettel.)

A városban hitvány kergeség,
rokonfaló gyűlölet árad.
Hozzátok futok, valahányszor
elfog a gyilkoló csömör,
a felbuggyanó ősz utálat.

Megiürdetem fáradt lelkemet
zsályaillatos tiszta csöndben.
Szemetekbe tekintek mohón:
új világ gyúl benne, a régi
eltűnt a bűn és vérözönben.

Cifra gyomok ragyogtak eddig
s ti voltatok a vadvirágok.
De tiétek az áldott harmat,
dús, buja illat, ősi szín,
lelketek szűz csodákkal áldott.

Ti vagytok most a magyar bimbó,
titokkal terhes új ígélet.
Tavaszt zúgó fiatal erdő:
kavarj tisztító szent vihart
s légy mindörökre győztes élet.

ÖLVEDI LÁSZLÓ.*)

*) A két éve elhunyt költő hagyatékából. Szerk.